

Καλὸς μὲν ὁ Θεόδωρος καὶ μάγας Στρατηλάτης
κ' ἀτρόμητος συνήγορος τῆς τρομερῆς δεκάτης,
ὕψι μάγαν δ' ἀρετῶν κ' αὐτὸς περιουσιάζεται
καὶ πάντοτε τοὺς φίλους του ἰσχυρῶς ἰνθυμίζεται,
προσοδοφόρος πρὸς αὐτοὺς προσδιανίμων θέσεις,
κ' ἱράτμιος τὰ μάλιστα ἄσας πρὸς ἀλλήλους σχέσεις.

Καλὸς μὲν ὁ Θεόδωρος καὶ φοροεὶς Ἀρκάς,
χαρίεις δὲ κ' εὐλύγιος τὰ μάλα ὡς δορκάς,
πολλὰ δὲ κατεργάζεται καὶ φέρη θεραπεῖαν
εἰς τὰ τοκομερίδια καὶ τὴν χρωκοπίαν,
ἀλλ' ὅμως παρασύρεται κ' εὐκόλως ρυμουλκείται
κ' εἰς τοῦτο τὸ ρυμουλκῆμα ἡ ψύχασίς του κίτται.

Εἰς τοῦτο τὸ ρυμουλκῆμα ὑπέικων ἄρον ἄρον
ἀνδρείως ἐμαχέσαστο κακῆ καὶ μακρῆ μοῖρα,
κηρύξας δὲ τὸν πόλεμον ἐκίονον τῶν Βουλγάρων
ἀπέκοψε μετέπειτα τὴν σιναστὴν του χεῖρα,
μονόχειρ δὲ ὁ δυστυχῆς κ' ἄνιν λαμπρῶν παιάνων
ἰστέφθη ὡς μὴ ὄφειλε μὲ στέμμα ἐκ λαχάνων.

Εἰς τοῦτο τὸ ρυμουλκῆμα ὑπέικων καὶ τὴν σήμερον
πολλοὺς τῶν φίλων πολεμῆί μὴ πόλεμον ἀνήμερον,
κ' ἀπέμεινε οὐδέτερος εἰς ὅλας τὰς σφαγὰς,
ποῦ τοὺς Ρωμηνοὺς ἰδοῦσαν κατὰ τὰς ἐκλογάς,
κ' ἀπὸ τοὺς φίλους ἀραιρεῖν τὰς ἀγαθὰς μερίδας,
ἡμᾶς δὲ μέλι ἄγριον χορταίνει καὶ ἀκρίδας.

Εἰς τοῦτο τὸ ρυμουλκῆμα καὶ σήμερον ὑπέικων
καὶ σὲ μετ' ἄλλων ἔβαλε ἄστω τουρκικοῦ τὸν λύκον,
κ' ὅπταν σὺ ἐρίγδουπος ὡς κεραυνὸς ἐπίτας
πᾶν ἱερὸν καθίδρυμα νὰ κλίσῃς τῆς πασῖτας,
ἐκεῖνος σοῦ ἐφώναξε «Εἰσαγγελεῖς ἄν εἰσαι,
τὰ τρία μόνον ἄρῃς καὶ δια τὰλλα κλείσας».

Εἰς τοῦτο τὸ ρυμουλκῆμα ὑπέικων μὲ στοργὴν
ἐκ τῆς οδοῦ τῆς φιλικῆς τυφλῶς παρεστράφη,
καὶ ἀσβεστον ἐξήναψε τὴν μῆνιν καὶ ὄργην
τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ γνωστοῦ καὶ σοῦ καὶ τοῦ Ἀζάπη,
καὶ συμφορμὴς ἰξουσιῶν ἰγένετο πολὺς,
ποῦ τὸν σταυρὸ του ἐκαψε κ' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς.

Κ' οἱ Ἕλληνας περιχαρεῖς ἐκρότην τὰς παλάμας,
διότι τὸ κατόρθωμα δὲν ἦτο τοῦ τυγόντος,
κ' ἱράνη ὡς μετέωρον καὶ φωτεινὸς ἀδάμας
κ' ἐκείνος ὁ δακτύλιος τῆς σιναστῆς Ἀργόντος,
ὅπου θὰ μὲν πάντοτε ὡς ἱερὸν κειμήλιον
ἐνὶ σφῆτι χεῖρι προκόπῃ τὸ Βασιλεῖον.

Κ' ἐγὼ δὲ τότε ἄρχισα πολὺ νὰ σὲ οἰκτιρῶ
ὅπταν κατεδίωκας σκληρῶς τὸ τρίτο-τέτρο,
ἀλλ' εὐτυχῶς, Εἰσαγγελεῦ, μπατοῦσινὰ καὶ εὐρήκας
καὶ χαρτοσιὰ δὲν ἐπίσκες κ' ἀμίως τρίτος βγῆκας,

καὶ τέλος πάντων ἔμαθες ἀπ' ὄλους πρῶτος πρῶτος
πῶς παίζων μὲ τὸν Θεοδωρῆν σπανίως βγαίνει σότος.

Ἦς πρὸς τὰ χαρτοπαίγνια ἐφίρθης ἡλιθίως,
καὶ δὲν ἐκίρθης παντελῶς ὅτῃς δόξης σου τὰ ὕψη
πῶς εἶναι ὁ Θεόδωρος κ' ἀγαπημένος θεῖος
καὶ φιλοστόργος ἀγαπᾷ τὸ κάθε του ἀντίψι
κ' ἂν θλίη ἀρμουλκίτος καὶ ἀπ' αὐτὰ νὰ μείνη,
ἀλλὰ τὸ αἶμα δύσκολα μπορεῖ νερὸ νὰ γίνῃ.

Καὶ τώρα ποῦ ἔστην πρώτην σου ἀφάνειαν ἐπήγες
ζεθόμενος ἄστω Ἐλεγγον καὶ χαφτε πάντα μύγαις,
ἀλλὰ τὸν πρώτον φίλον σου ποτὶ σοὶ μὴ λησμένοι
κ' αὐτὸς ἄς εἶναι πάντοτε ἀνάμνησίς σου μόνη,
καὶ τοῦτον ἰνθυμούμενος τοὺς ἄθλους του νὰ λῆς
καὶ λίγωντας τοὺς ἄθλους του τὴν μοῖρα σου νὰ κλαῖς.

Καὶ λέγε ἄστω γνωρίμοις σου πῶς ἂν εἶς τὰς Ἀθίνας
ἀξιοθῶν καμμιὰ φορὰ Εἰσαγγελεῖς νὰ γίνουι,
νὰ μὴν πετοῦν τὰ ὄσια καὶ ἱερὰ ἄστωις κίνας
καὶ ὅπου βλέπουσι τράπουλα τὴν κεραλὴν νὰ κλίνουι,
διότι ὁ Θεόδωρος δὲν ἔχει τρίατα κάτσα
καὶ κόβει μόνος τὰ χαρτὰ καὶ ὄλους φέρει φάτσα.

Αὐτὰ, κλεινὴ Εἰσαγγελεῦ, ἐκίρθην ν' ἀπαντήσω
καὶ ἀκαθάτως πέποιθα πῶς θὰ σ' εὐχαριστήσω
ἀλλ' ἄρκετὰ σοῦ ἔγραψα κ' ὡς εἶδα πέρα ρθάνει...
αὐτὰ καὶ μῖνο... Φασουλῆς ἀντὶ τοῦ Δεληγιάννη.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελεῖας.

Δημήτριος ὁ Κρεμιζῆς, φίλος ἡμῶν στενός,
καὶ δικηγόρος Ἀμρσιεῖς τὰ μάλιστα δεινός,
τοῦ Κωνσταντινοῦ κατ' αὐτὰς ἐπήρε τὴν Ἐλένην,
οἰκουρὰν περιφανῆ, κομψὴν, χαριτωμένην.
Ὁ δὲ Ρωμὸς ἐς ἐπέυχεται ἀπὸ ζεύγους Κρεμιζῆ
εὐδαίμων καὶ μακαρίων παντοῦται νὰ ζῆ.

Ὁ Νίκος Πίπας, ἐμπορὸς ἐκ τῶν ἐγκριτοτάτων,
ἀπροσδοκίτως ἦνοιξε κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ
Κατάστη μ' ἀνδρικών εἰδῶν καὶ κομφοτηχημάτων
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, οἰκία Καλλιγᾶ.

Λαμπρὸς τῆς Ἀκροπόλεως ὁ νέος Καζαμίνας
μετὰ ποικίλων γνώσεων καὶ στίγων περισσῶν,
κ' εἰς ὄρας πλήξεως πολλῆς κ' εἰς ὄρας εὐθυμίας
τερψίθυμον ἀνάγνωσμα καὶ πάντων καὶ πασῶν.
Νὰ! Καζαμίνας ἀληθῆς καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον
καὶ, ἔσπερ σπουδαϊότερον, λεπτὰ πανήντα μόνον.

Ὁ Ρωμηρὸς γνωστὸν σὰς κίνο — πᾶς ἄστω σπῆτι μου ἀνέθη,
ἄστω Νιόπολι ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σουρεῖται
μὲ ἐνδοχόρι Σόδη, — ἐπὶ ἄστω λέβι τραῖ ἄστω ἔθδι,

μὲ Χημιόμ μὲ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χρεα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἔλιετα μαμῆ.

Ἐκ τῶν τυπογραφειῶν «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσσειοῦ κοινοῦτος πολὺς.